

[Stinus.]

måske en af grundene til, at Ægypten ønsker fred.

Uenighed blandt de israelske ledere afspejledes i et sent og lidet imødekommende svar fra Israel på det ægyptiske udspil. Det må beklages, at det israelske svar af Ægypten kunne opfattes som en total afvisning af det ægyptiske udspil med det resultat, at den egentlige våbenhvile ikke blev forlænget.

Når der alligevel er grund til en vis optimisme, skyldes det, at parterne nu er begyndt at konkretisere deres standpunkter. Der er stadig stor afstand parterne imellem, men man er i bevægelse bort fra de abstrakte begreber fred og tilbageværing. Når Ægypten har erklæret at ville acceptere afmilitariserede zoner og en international styrke i Sinai og ved Sharm El Sheikh, er dette naturligvis ikke nok for Israel. Når Israel ønsker at afmilitarisere Sinai overvåget af ægyptiske og israelske styrker i fællesskab og ønsker en permanent israelsk besættelse af det strategisk vigtige Sharm El Sheikh, er det lige så naturligt uacceptabelt for Ægypten. Det samme gælder andre israelske territorialkrav, som også umiddelbart må synes at være i uoverensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolution 242 fra 1967, som hele tiden af bl. a. Danmark har været betragtet som det faste holdepunkt for en endelig løsning af Mellemøstenkonflikten. Hele Jarringmissionen og ambassadør Jarrings seneste udspil bygger da også herpå. Hverken änd eller bogstav i denne resolution er forenelig med større israelske territorialudvidelser. At Israel anlægger veje og bygger hoteller ved Sharm El Sheikh, gennemfører omfattende byggeprogrammer i Jerusalem for at bevare et jødisk flertal i byen og sætter sig fast i Hebron og andre steder i de besatte områder, virker ikke overbevisende med hensyn til Israels vilje til tilbageværing, heller ikke på USA, som tydeligt har ladet Israel forstå, at USA ikke kan støtte israelske krav om større territoriale gevinster.

Selv om Sovjetunionen ofte taler om Israel som USAs satellit i Mellemøsten, kan der i øvrigt nok efterhånden sættes et spørgsmålstegn ved USAs indflydelse på Israels politik. Det er heller ingenlunde sikkert, at det ægyptiske styre efter Nasser er

mere afhængigt af Sovjetunionen end tidligere. Til trods for, at både Israel og Ægypten er økonomisk og militært afhængige af de to supermagter, er der således tegn på, at begge lande tilstræber en vis politisk uafhængighed. Netop en sådan fælles stræben, man kan næsten sige fælles interesse, bliver måske det, der til syvende og sidst skaber grundlag for en fredsoordning i Mellemøsten.

Danmark har næppe nogen rolle at spille i de forhandlinger, som nu forhåbentlig direkte eller indirekte kommer i gang. Vi har imidlertid en pligt til, således som vi sidst gjorde det på FN's 25. generalforsamling, at fremholde Sikkerhedsrådets resolution 242 for begge parter, det vil sige kravet om gensidige indrømmelser, israelsk tilbageværing fra besatte områder, fri besejlingsret for alle gennem internationale vandveje, løsning af flygtningespørgsmålet ikke at forglemme — den skete uret mod Palæstinaaraberne må på en eller anden måde gøres god igen — etablering af demilitariserede zoner samt garanti for eksisterende staters uafhængighed. Jeg beder udenrigsministeren bekræfte, at Danmark fortsat fuldt ud går ind for Sikkerhedsrådets resolution 242 som basis for en ordening i Mellemøsten.

Beretningen til folketinget fra FN's 25. generalforsamling foreligger desværre endnu ikke. Jeg skal i den anledning spørge udenrigsministeren, om det ikke ville være muligt at få færdiggjort disse beretninger hurtigere efter hver generalforsamling. Jeg har fået oplyst, at den svenske beretning forelå færdigtrykt for nogen tid siden.

På grundlag af det foreliggende danske materiale fra generalforsamlingen kan det radikale venstre imidlertid erklære, at der ikke er grund til at være utilfreds med Danmarks indsats i FN. Danmark blev på generalforsamlingen medlem af det 31 magts udvalg, der skal undersøge mulighederne for en forenkling af generalforsamlingens procedureregler og organisation. Det lykkedes endvidere Danmark at blive medlem af et udvidet havbundsudvalg, og Danmark er i forvejen medlem af det 33 magts udvalg, der beskæftiger sig med FN's fredsbevarende operationer.

Ved medlemskabet i de tre her nævnte udvalg er Danmark efter vor opfattelse centralt placeret i den del af FN's politiske arbejde, der foregår mellem generalforsamlin-